

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobce: **Ing. J. B.**, zast. JUDr. Zdeňkem Stárkem, advokátem se sídlem Beethovenova 16, Chomutov, proti žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**, se sídlem Velká Hradební 3118/48, Ústí nad Labem, zast. Mgr. Vlastimilem Škodou, advokátem se sídlem Řetězová 2, Děčín, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 8. 2015, č. j. 3192/DS/2015, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 27. 2. 2017, č. j. 75 A 25/2015 - 43,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Včas podanou kasační stížností napadl žalobce v záhlaví uvedený rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem, jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 8. 2015, č. j. 3192/DS/2015.

[2] Krajský soud při posuzování věci vycházel z následujícího skutkového stavu. Dne 27. 3. 2015 vydal Městský úřad Lovosice, odbor dopravy a silničního hospodářství (dále jen „*správní orgán I. stupně*“), rozhodnutí č. j. ODSH-4288/2014-ZM, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 a § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o silničním provozu*“), za což mu byla uložena pokuta ve výši 1.600,- Kč a povinnost nahradit náklady

správního řízení ve výši 1.000,- Kč. Přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o silničním provozu, který je předmětem tohoto řízení, se měl dopustit tím, že dne 18. 10. 2014 v 10:08 hodin na silnici č. I/15 v obci Podsedice ve směru jízdy od obce Třebívlice do Lovosic při řízení osobního vozidla tov. zn. Volvo S80, r. z. x, porušil v rozporu s § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, maximální povolenou rychlost v obci 50 km/h, když ji překročil o 17 km/h, neboť mu byla po zvážení možné odchylky měřícího zařízení +-3 km/h naměřena rychlost jízdy 67 km/h.

[3] Žalobce v žalobě zejména namítal, že žalobou napadené rozhodnutí je v rozporu se zákonnými ustanoveními regulujícími provoz na pozemních komunikacích, neboť je podle něj dostačující již splnění jedné nutné podmínky (značky obce) pro omezení rychlosti jízdy, ačkoli podle žalobce zákon stanovuje dvě podmínky, které musí být splněny současně - zastavěné území, a označení značkou „*Obec*“. Žalobce však jel naměřenou rychlostí v nezastavěném území obce a mimo autobusovou zastávku. Po posouzení věci dospěl krajský soud k závěru, že v projednávané věci je podstatné, že žalobce projel místem, kde byla umístěna dopravní značka „*Obec*“, tudíž měl povinnost se touto dopravní značkou řídit a přizpůsobit rychlost své jízdy nejvyšší dovolené rychlosti. Skutečnost, zda byla značka umístěna v zastavěném území obce či zda žalobce projel naměřenou rychlostí kolem autobusové zastávky, nemají podle názoru krajského soudu pro právní posouzení věci význam, neboť není na úvaze řidiče, zda se danou dopravní značkou má či nemá řídit. Mimo to se podle správního orgánu I. stupně v místě změření rychlosti žalobce nacházela zástavba rodinných domů. Nad rámec výše uvedeného soud podotkl, že pokud by značky „*Obec*“ a „*Konec obce*“, které jsou opatřeními obecné povahy, byly nezákonně umístěné, domoci se zjednání nápravy může žalobce pouze v řízení o zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části.

[4] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „*stěžovatel*“) kasační stížnost, a to z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „*s. ř. s.*“). Konkrétně namítal, že není postaveno na jisto, zda byla správným způsobem změřena rychlost (policista dle tvrzení stěžovatele uvedl, že měřící zařízení neseřizoval v souladu s provozními pokyny), kde konkrétně byla rychlost měřena a zda v tomto místě bylo zastavěné území. Krajský soud se v tomto ohledu spokojil s pouhým tvrzením správního orgánu I. stupně, že v místě stály rodinné domy; o jaké místo šlo, však nelze nikde poznat. Zcela mimo zkoumání pak dle stěžovatele zůstala otázka materiální stránky skutku jako přestupku. Podle stěžovatele tak nemá skutková podstata oporu ve spisech ani v dokazování. Závěrem stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a přiznal stěžovateli náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

[5] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na své rozhodnutí a vyjádření k žalobě, a dále se ztotožnil se závěry krajského soudu. Uvedl také, že trvá na tom, že v řízení o přestupku postupoval v souladu se zákonem a že napadené rozhodnutí nebylo vydáno v rozporu s právními předpisy. Závěrem navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

[6] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3 věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109

odst. 4 věta před středníkem s. ř. s.), a dospěl přitom k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[7] Nejvyšší správní soud se předně zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.], neboť se jedná o vadu svojí povahou tak závažnou, že se jí musí zabývat z úřední povinnosti i bez návrhu stěžovatele (§ 109 odst. 3 věta před středníkem s. ř. s.). Teprve dospěje-li k závěru, že napadené rozhodnutí je přezkoumatelné, může se zabývat dalšími stížnostními námitkami (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2005, č. j. 3 As 6/2004 - 105, publ. pod č. 617/2005 Sb. NSS).

[8] Stěžovatel konkrétně namítal, že *„zcela mimo zkoumání krajského soudu zůstala otázka materiální stránky skutku jako přestupku*“. Argumentace stěžovatele v žalobě byla založena zejména na tom, že se nenacházel v zastavěném území; z toho pak dovozoval, že zvýšenou rychlostí nemohl už z podstaty věci nikoho ohrozit. Touto argumentací se však krajský soud zabýval a dospěl k závěru, že přestupek stěžovatele spočívá v tom, že se neřídil dopravním značením, neboť povinnost řídit se dopravním značením má jako účastník silničního provozu i v případě, že se mu to jeví jako nevhodné. Z argumentace soudu lze pak explicitně dovodit, že považoval materiální stránku skutku za naplněnou. Kasační soud tak neshledal v tomto smyslu na straně krajského soudu pochybení. Jak totiž vyplývá z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu, úkolem správního soudu je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (viz např. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013 – 19). Tento závazek přitom nemůže být chápán tak, *„že vyžaduje za všech okolností podrobnou odpověď na každý jednotlivý argument účastníka*“ (viz rozsudek NSS ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 - 130). Podstatné tedy je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek (k tomu viz rozsudek NSS ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013 - 33), jako tomu bylo i v nyní projednávaném případě.

[9] S ohledem na shora popsané skutečnosti lze tedy uzavřít, že napadený rozsudek krajského soudu netrpí vadou nepřezkoumatelnosti. Nejvyšší správní soud proto přistoupil k věcnému hodnocení kasační stížnosti.

[10] Stěžovatel namítal vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech [§ 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.]. Nejvyšší správní soud předně uvádí, že se nemohl zabývat námitkou stěžovatele, podle které nebylo postaveno na jisto, zda byla správným způsobem změřena rychlost (stěžovatel k tomu uvedl, že *„policista potvrdil, že měřící zařízení neseřizoval v souladu s provozními pokyny*“) a stejně tak se nemohl zabývat námitkou, že nebylo ve správním řízení postaveno na jisto, kde konkrétně byla rychlost měřena. Aby mohly být tyto námitky úspěšně uplatněny v řízení o kasační stížnosti, musel by totiž stěžovatel obdobně formulované námitky vznést již v žalobě, což však neučinil. Tento požadavek vyplývá z povahy kasační stížnosti, která je opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu. Námitky, které lze v kasační stížnosti s úspěchem uplatnit, se tedy musí upínat právě k napadenému rozhodnutí (viz např. usnesení Nejvyššího

správního soudu ze dne 3. 6. 2003, č. j. 6 Ads 3/2003 - 73). Obě uvedené námitky jsou tedy podle § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřípustné.

[11] Stěžovatel také namítal, že nebylo postaveno na jisto, zda bylo v místě měření zastavěné území. K tomu podotkl, že se krajský soud spokojil s tvrzením správního orgánu I. stupně, že v místě stály rodinné domy.

[12] Podle § 77 odst. 5 zákona o silničním provozu stanoví příslušný správní orgán místní úpravu provozu na pozemních komunikacích opatřením obecné povahy, jde-li o světelné signály, příkazové a zákazové dopravní značky, dopravní značky upravující přednost a dodatkové tabulky k nim nebo jiné dopravní značky ukládající účastníku silničního provozu povinnosti odchylné od obecné úpravy provozu na pozemních komunikacích. Také podle judikatury Nejvyššího správního soudu (viz např. rozsudek ze dne 27. 9. 2005, č. j. 1 Ao 1/2005 - 98, publ. pod č. 740/2006 Sb. NSS) je umístění dopravního značení typickým případem opatření obecné povahy, neboť jím dochází ke konkretizaci pravidel (práv a povinností jednotlivých účastníků) provozu na pozemních komunikacích. Podle uvedeného rozsudku jde však o opatření obecné povahy pouze tehdy, když z této dopravní značky plynou pro účastníky provozu odlišné povinnosti, než by měli podle obecné úpravy provozu na pozemních komunikacích. Ne každé umístění značky je tedy opatřením obecné povahy.

[13] Dopravní značky č. IS 12a „*Obec*“ a č. IS 12b „*Konec obce*“ však podle názoru Nejvyššího správního soudu jsou opatřením obecné povahy, byť by se mohlo zdát, že se jedná o značky svým charakterem pouze informativní. V závislosti na přesném umístění těchto značek je totiž stanovena oblast, ve které jsou účastníci silničního provozu povinni dodržovat obecně stanovenou maximální povolenou rychlost v obci 50km/h. Příslušný správní orgán tedy může dopravní značku „*Obec*“ či „*Konec obce*“ umístit i do nezastavěného území, aby tak přinutil řidiče omezit rychlost z důvodu bezpečnosti chodců, kteří se v oblasti pohybují. V tomto smyslu má tedy značka „*Obec*“ ve své podstatě stejný charakter jako značka omezující maximální povolenou rychlost na 50km/h. Stejně je tomu i v nyní projednávané věci, neboť ze správního spisu vyplývá, že příslušný správní orgán značku „*Obec*“ přesunul právě z důvodu, aby přinutil účastníky silničního provozu omezit rychlost v okolí autobusové zastávky, kde se často pohybují chodci.

[14] Lze se tedy ztotožnit s tvrzením krajského soudu, že v projednávané věci je podstatné, že stěžovatel projel místem, kde byla umístěna dopravní značka „*Obec*“, označující začátek obce Podsedice (o čemž mezi stranami není sporu), a tudíž měl povinnost se touto dopravní značkou řídit. Skutečnost, zda byla značka umístěna v zastavěném území obce či nikoli je přitom nepodstatná, neboť se jedná o opatření obecné povahy, kterému v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu náleží presumpce správnosti. Pokud by chtěl stěžovatel napadat zákonnost umístění předmětné dopravní značky, může tak činit pouze v řízení o návrhu na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části podle § 101a a násl. s. ř. s. Lze tedy konstatovat, že ani námitky podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. nejsou důvodné.

[15] Nejvyšší správní soud uzavírá, že napadený rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem je zákonný. Kasační stížnost proto podle § 110 odst. 1, *in fine*, s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

[16] O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovaný správní orgán náhradu nákladů výslovně neuplatnil a Nejvyšší správní soud ani ze spisu neshledal, že by mu vznikly náklady překračující běžnou administrativní činnost. Soud proto nepřiznal náhradu nákladů řízení žádnému z účastníků.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. července 2018

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu